

Bespiegelingen over het coronavirus van Haro Wijnsouw

www.harowijnsouw.be

Beste mensen,

Dit is geen gewone nieuwsbrief. Dit is ook geen gewone tijd. Het lijkt wel alsof de gehele mensheid in zijn nekvel wordt gegrepen en we met z'n allen met onze neus op de feiten worden gedrukt: we zijn kwetsbaar, we waren vergeten dat we deel uitmaken van de natuur en we zijn even vatbaar voor ingrijpende veranderingen als elk ander levend wezen.

Dit is, zoals ik het nu zie, een gebeurtenis die de mensheid slechts enkele malen in zijn bestaan heeft meegemaakt. Epidemieën, ook pandemieën, zijn van alle tijden, de impact die het coronavirus heeft op een groot deel van de wereldbevolking is echter ongezien. Het toont aan dat de pandemie nauw verbonden is met het transformatieproces van de gehele planeet. De schok die momenteel door de mensheid heengaat is een schok die door de Aarde gaat. Op dit moment maken zij beide één onlosmakelijke beweging.

Dit is geen gewoon verslag van de voorbije gebeurtenissen. Het is een duizelingwekkend, verontrustend en tegelijk hoopvol verhaal geworden. Mogelijk dien je het nog een of twee keer te herlezen. Het is zelfs niet nodig dat je alles meteen vat, het is de bedoeling dat dit schrijven je meeneemt en je verbindt met de beweging die de Aarde en haar mensen aan het maken zijn. Wat ik schrijf kan af en toe afstandelijk overkomen maar dit is echter de enige manier om enigszins alle invloeden te vatten en een zo onvoorwaardelijk mogelijk beeld te scheppen van deze dramatische tijd.

Ik heb geprobeerd de veelheid aan informatie die de laatste weken tot mij is gekomen zo helder en zo compleet mogelijk in een geheel te vatten. Wat mij werd aangereikt is steeds gewogen op zijn waarachtigheid in de ruimte van het hart. Mijn hart is in de loop der jaren goed getraind in het verwerken van informatie uit de ruimere dimensies van het bestaan, toch blijft het een vertaling die gekleurd is door mijn eigen achtergrond. Hou dit in gedachten.

Normaal vraag ik dit nooit, nu echter verzoek ik jullie om deze tekst te helpen verspreiden.

HOUD MOED MEDEMENS

We waren begin januari amper verontrust toen in China het coronavirus toesloeg. We konden niet vermoeden dat het zich wereldwijd zou gaan verspreiden en het zulke dramatische proporties ging aannemen. Op dit moment is zowat de hele mensheid in de ban van het virus en zijn we in een hallucinante situatie beland waarin mensen wereldwijd in angst leven voor een onzichtbare vijand.

Te midden van al deze chaos dringt het ruimere beeld van de gebeurtenissen zich steeds sterker op. Het is een beeld dat niet alleen de ellende en angst laat zien maar evengoed aantoont dat er vernieuwing op komst is en dat er plaats is voor hoop. Het is een beeld van een planeet en zijn bewoners die in een diepgaand transformatieproces zijn verwickeld, van een hemellichaam dat een nieuw evenwicht zoekt, van een mens die zich van zijn oude huid ontdoet en onvermoede aspecten van zichzelf tentoonspreidt.

Het aardse transformatieproces is al geruime tijd in volle ontwikkeling maar het is pas de laatste jaren dat de veranderingen in een ware stroomversnelling zijn terecht gekomen. Een kantelmoment waren de wereldwijde klimaatmarsen die precies een jaar geleden plaatsvonden en waarbij de mensheid in zijn geheel voor de eerste maal en in grote getale zijn bezorgdheid uitte over de manier waarop wij met de planeet omgaan. Dat het vooral de jongeren waren die tot actie overgingen beroerde het bewustzijn van de Aarde tot in het diepste van haar wezen. Vanaf dat moment was het voor haar duidelijk dat de mensheid bereid is en ook in staat is om een nieuwe rol op te nemen. Een rol die niet alleen vernietigend is maar ook verruimend kan zijn.

Dit besef bracht bij de planeet grootse interne bewegingen op gang. Vanuit de immer vloeibare en vurige buitenkern maakten er zich chaotische, atomaire oerkrachten los die een hele zomer lang hun uitweg naar buiten toe zochten. In november bereikten zij de aardkorst en kwamen ze doorheen een groot aantal krachtplaatsen, verspreid over het aardoppervlak naar boven. Deze krachtplaatsen zijn stuk voor stuk lokale en continentale hartcentra (hartchakra's) en doorheen elk van hen kwam er een bepaald aspect van het aardse hart tot uiting. De ongebreidelde oerkrachten stuwden deze verschillende hartkwaliteiten naar buiten.

In Wugong, China komt het spontane en onbevangen, zeg maar het kinderlijke aspect van het hart van de Aarde aan de oppervlakte. Dit is een eigenschap die niet alleen bij mensen maar bij elke levensvorm onmisbaar is. Het zorgt ervoor dat de levensprocessen fris en sprankelend blijven verlopen en het houdt de verbinding met de ziel open. Het is echter een kwaliteit die kwetsbaar kan zijn indien ze onvoldoende ondersteund is. Het heeft dus bescherming nodig. Elk hartcentrum wordt steeds ondersteund door een aantal aanvullende aspecten, ze vormen samen een constellatie. Zo heeft het kinderlijke van Wugong vanzelfsprekend een goed werkend moederlijk én vaderlijk hart nodig. 200 km ten noorden van Wugong ligt het ondertussen welbekende Wuhan. Hier manifesteert zich het aardse vaderlijke hart.

In Wugong en Wuhan was er in november nog geen beweging merkbaar. Terwijl de oerkrachten vanuit het binnenste van de Aarde zich op talloze plaatsen over de wereld hadden geuit bleef het hier voorlopig nog stil. Er was wel duidelijk iets aan het broeden.

De werking van elk hart, of het nu van een mens, een boom, een landschap of een planeet is, kan op een gegeven moment door een ingrijpende ervaring vast komen te zitten. Sommige blokkades lossen zich na verloop van tijd vanzelf weer op, andere zijn zo hardnekkig dat er heel wat voor nodig is om ze te kunnen doorbreken. Het vaderlijke hart van Wuhan zat volledig op slot en blokkeerde hierdoor de goede werking van het spontane kinderlijke hart in Wugong. Het had een extreme gebeurtenis nodig om bevrijd te worden.

De pandemie die het coronavirus heeft veroorzaakt is zo'n extreme gebeurtenis.

Chaotische situaties zoals we die nu beleven zijn voor ons naar orde strevende mensen moeilijk om te aanvaarden. Ze spelen echter een onmisbare rol in de levensprocessen. Ze hebben als doel om de vastgeroeste orde te doorbreken zodat er nieuwe inspiraties kunnen worden opgenomen en dus nieuwe wegen kunnen worden ingeslagen. Chaos en orde zijn twee handen op een buik, orde vervalst tot chaos en chaos zoekt vanzelf weer de orde op.

De menselijke samenleving zit vastgeroest. Ze zit vast door opgekropte emoties maar vooral door gefixeerde ideeën. We maakten als mensheid een enorme vooruitgang mee maar dit op een heel beperkte, vrijwel louter verstandelijke manier. We denken en denken en zijn op die manier de voeling met de rest van de werkelijkheid bijna volledig verloren. Onze verregaande verstandelijke ontwikkeling heeft ons welvaart en (relatieve) zekerheden opgeleverd maar tegelijk de andere dimensies van het bestaan (energetische, sensitieve,

spirituele) naar de achtergrond verdrongen. We zijn hierdoor heel praktisch, rechtlijnig en doelgericht geworden, uitgesproken mentaal en dus uitermate mannelijk. We hebben het vrouwelijke miskend, zelfs op alle mogelijke manieren onderdrukt.

Rechtlijnigheid en verstandelijkheid zijn mannelijke kwaliteiten. Niet alleen wij mensen maar elk levend wezen heeft in meer of mindere mate deze typisch mannelijke eigenschappen nodig. Doelgerichtheid, daadkracht en het leidinggevende komen we overal in de natuur tegen. Het mannelijke heeft echter tegelijk een ontvankelijke en geduldige kant in zich. Deze eigenschappen heeft het mannelijke nodig om een zeker evenwicht te kunnen behouden. Een vader heeft niet alleen daadkracht en het leidinggevende nodig, hij moet ook ontvangend en geduldig zijn.

Je zou kunnen stellen dat de mens een dominante, niet van zijn ideeën afwijkende en voor zijn kinderen bedreigende vader is geworden die de voeling met zijn "zachtere" kanten en met het vrouwelijke voor een groot stuk verloren is. Hij is een blokkade geworden. Niet alleen voor zijn eigen ontwikkeling maar voor heel de Aarde.

Vastgeroeste patronen zijn vaak het moeilijkste om te doorbreken. Alleen de meest verregaande chaos is in staat een onverzettelijke orde in beweging te brengen. Virussen zijn door hun steeds veranderlijke aard gespecialiseerd in het destabiliseren van zowat elke structuur. Ze infecteren niet alleen levende organismen, hun hectische, afbrekende energie zet zich evengoed verder in de niet tastbare dimensies van het bestaan, in energievelden of in gedachtenpatronen.

Eind 2019 sloeg de Chinese overheid alarm. De uitbraak van het coronavirus liep uit de hand en ontwrichtte de strakke vaderlijke structuren van de Chinese samenleving, vooral in Wuhan. In Iran volgde er een tweede grote uitbraak. De Iraanse tektonische plaat fungeert als een soort schotelantenne op wereldvlak voor informatie die nodig is bij transformatieprocessen. Ook hier bleek de goede werking ervan vast te zitten en hadden de ontwikkelingen op Aarde nood aan een indringende doorbreking van deze blokkade. Daarna volgde Italië. In de tweede helft van februari kwamen ten oosten van Milaan de eerste besmettingen aan het licht en angstwekkend vlug woekerde het virus verder door heel Lombardije en Veneto. Een van de meest getroffen stadjes is Bergamo. Al op 23 februari werden er de eerste coronapatiënten binnengebracht en momenteel vallen hier zowat de meeste doden te betreuren.

In Bergamo bleek de afbrekende werking van het virus heel krachtig toe te slaan. Ik heb een sterke band met deze streek. Vooral het Lago D'Iseo ligt mij nauw aan het hart. Het was dus normaal dat het gebied mijn aandacht trok. Letterlijk. Het vroeg mijn hulp.

Waarom was het coronavirus juist hier zo explosief? Met andere woorden: wat maakt dit deel van Lombardije zo ontvankelijk voor het virus?

De stad Milaan is gebouwd op een uiterst krachtig hartcentrum, werkzaam, niet alleen voor dit deel van Italië, maar ook voor West Europa. De specifieke kwaliteit van deze grootlandschappelijke hartchakra is het kinderlijke hart. Net als in Wugong genereert dit energetisch en sensitief orgaan in normale omstandigheden spontaniteit en speelsheid. Milaan is een van de belangrijkste zakencentra van Europa, over zijn oorspronkelijke kinderlijke kwaliteiten ligt er dan ook een strak, lineair en doelgericht raster. Het kinderlijke wordt er dus zwaar onderdrukt.

Net als bij de constellatie van het hartcentrum in China bevindt er zich in de buurt van dit Milanese aardse kinderlijke hart ook een vaderlijk aspect. Dit vaderlijke hart ligt in Bergamo, de zwaarst getroffen stad van Italië. De blokkade hier is dezelfde als in Wuhan. Ze heeft een identieke doorgedreven rechtlijnige, verstandelijke, opgeblazen mannelijke verstarring in zich die heel de constellatie van het Milanese kinderlijke hart in zijn macht heeft.

Het coronavirus zoekt en vindt. Het slaat toe waar het nodig is.

Van hieruit verspreidde het virus zich over de rest van Europa. Europa is het hoofd van de wereld. In West Europa dient van nature het evenwicht te worden gezocht tussen het mentale en het sensitieve (net zoals bij ons eigen evenwichtsorgaan tussen onze oren). In West Europa is het mentale ver doorgesloten. Hier heeft het kapitalisme vorm gekregen en is de rationele wetenschap tot volle ontwikkeling gekomen. Hier is het evenwicht dan ook volledig zoek geraakt, ontstond er een hardnekkige blokkade en greep het virus vervolgens zijn kans om toe te slaan. De februaristormen die over West Europa woedden deden het voorbereidende werk. Ciara brak de mentale patronen af, Dennis ontmantelde de samenhang en Ellen richtte zich op de concrete structuren. Al vlug kreeg het coronavirus vaste voet op de vrijwel gehele Europese bodem en zorgde het voor de uiterst bizarre situatie waarin we ons momenteel bevinden. Ook wij moeten nu de controle uit handen geven over ons sterk gestructureerde leven en dienen, of we nu willen of niet, mee te gaan in de ontregelende kracht van de chaos. We proberen zo snel mogelijk een nieuwe orde te creëren maar voelen aan dat de vaste grond onder onze voeten

in snel tempo aan het verdwijnen is. Dit zorgt voor heel veel onzekerheden, voor een situatie waarin er een enorm angstveld ontstaat. Terwijl we zo veel mogelijk levens proberen te redden en de draad van ons dagelijks bestaan zo goed en zo kwaad mogelijk proberen op te pikken bouwt dit angstveld zich steeds verder op. Het virus is dus niet alleen vernietigend voor mensen en voor de samenhang van de maatschappij, het maakt ons ook heel kwetsbaar en dus heel angstig. De mensheid in zijn geheel voelt momenteel heel angstig aan.

En net zoals tijdens de blijk van liefde en begrip tijdens de klimaatmarsen reageert de Aarde hier heel sterk op.

We zijn als mensheid kinderen van de Aarde. We zijn ontstaan uit haar mineralen, uit haar sensitief bewustzijn en uit de impulsen van haar oerkrachten. We worden weliswaar geïnspireerd door invloeden vanuit het Universum maar we zijn van de Aarde. De Aarde zelf is een kind van de Zon. De Zon is zowel haar vader als haar moeder. Het vaderlijke van de Zon uit zich vooral door de indringende zonnestraling die zowel voedend als vernietigend is voor het aardse leven. De Aarde is dan ook heel beducht voor de aanwezigheid van de Zon. Ze heeft echter ondanks de indringende straling geduldig haar atmosfeer kunnen opbouwen zodat er een beschermend schild ontstond waaronder het leven zich kon ontwikkelen. Nu deze fragiele atmosfeer door de mens wordt aangetast krijgt vader Zon weer meer invloed op het aardoppervlak. Vaderlijke energie kan heel opdringerig en vooral heel penetrerend zijn. Wanneer er geen evenwicht is met zijn ontvangende kant dan is zij voor het kwetsbare kind heel bedreigend.

De penetrerende kracht van het virus is uitermate confronterend voor de mens en het wekt eenzelfde soort kinderlijke angst op als het kind Aarde heeft voor vader Zon. Aarde en mens maken dezelfde beweging, immers, de mensheid is een manifestatie van de Aarde. De angst van de mens is de angst van de Aarde. In maart verleden jaar maakten de jongeren van de wereld verschillende kwaliteiten van het aardse hart los, vandaag zorgt ons angstveld ervoor dat de angst van de Aarde om gekwetst te worden vrij komt.

Wat heeft een angstig kind van zijn vader nodig? Het vraagt om bescherming, begrip en geduld.

Samen met de angst voor de indringende energie komen nu ook de zachtere aspecten van de Aarde naar boven. Aspecten die in de Aarde zelf besloten liggen, die door de verregaande verharding en rationaliteit lange tijd onderdrukt zijn geworden. We hebben als mens het mannelijke resoluut gescheiden van het vrouwelijke. We hebben god de vader oppermachtig in de hemel geplaatst en

de moedergodin als een minderwaardig schepsel in de Aarde gefixeerd. De Aarde is echter zowel mannelijk als vrouwelijk. Zij/ hij is zowel vader als moeder. Er is een aardegodin en een aardegod en dit in een vrijwel evenwaardige verhouding. Het mensenkind heeft beide nodig, in gelijke mate. Het heeft zowel de zachtheid van de moeder als van de vader nodig, het heeft zowel de daadkracht van de godin als van de god nodig. Wij, de mensheid, de Aarde hebben nood aan het loskomen van deze tegenstellingen en van dit eenrichtingsverkeer. Onze rechtlijnigheid heeft ons in deze benarde positie gedwongen. Een positie die momenteel flink aan het wankelen is.

Ik kreeg het beeld voor ogen van een mens in een kubusvormige metalen frame. Het frame van zijn lineair bestaan, een constructie die hem vastzet, hem gevangen houdt en hem belet om de ruimere dimensies op te zoeken. Elke constructie valt vroeg of laat uit elkaar.

We hebben het nodig om het strevende, doelgerichte, rechtlijnige en indringende in onszelf in evenwicht te brengen met het onvatbare en steeds van plaats wisselende van ons bestaan.

De Aarde zelf heeft het nodig om los te komen van het eenrichtingsverkeer waarin haar creatie de mens haar gedwongen heeft, waarin ze zichzelf gedwongen heeft. Doorheen de mens heeft ze zichzelf in deze positie gebracht. Een situatie die haar momenteel dwingt tot een van de meest verregaande transformaties in haar bestaan.

Pas onlangs hebben wetenschappers ontdekt hoe het komt dat dit coronavirus zo efficiënt te werk kan gaan. Het is namelijk in staat om zich heel krachtig aan de celwanden van mensen en dieren vast te zetten zodat het vervolgens gemakkelijker naar binnen kan dringen. Dit is dan ook een van de redenen waarom het virus zo verwoestend is. Virussen, worden gedreven door primaire, chaotische oerkrachten. De heftige energie van het coronavirus wordt aangedreven door de chaotische oerkrachten die zich verleden jaar hebben losgemaakt uit de buitenkern van de planeet. De mensheid gaf in maart 2019 tijdens de klimaatmarsen aan dat ze genoeg heeft van haar eindeloze, naar steeds meer strevende bestaan. De kinderen van de Aarde gaven aan dat ze bevrijd willen worden uit hun beklemmende lineaire kooi.

Het virus doet ondertussen zijn vernietigende werk. Op alle niveaus worden de krampachtige mentale, gevoelsmatige en concrete constructies afgebroken. Het is een volkomen natuurlijk, chaotisch proces. Vanzelfsprekend moeten we

onzelf beschermen door bijvoorbeeld een vaccin te ontwikkelen en onze handen te wassen maar we dienen in te zien dat we tegen aardse natuurkrachten geen oorlog kunnen voeren. Ze maken immers deel uit van een volkomen logische ontwikkeling waarbij er een nieuw evenwicht wordt gezocht. We dienen de rol van deze kracht te respecteren. Wij, de Aarde en al de niet te vatten interne en kosmische invloeden hebben deze situatie gecreëerd. In wezen is ze niet goed of slecht, ze is wat ze is, we kunnen er alleen proberen in mee te gaan. Tijdens dit gebeuren zijn er grootse krachten werkzaam. Sommige versterken de chaos, andere bouwen weerstand op tegen de veranderingen maar er zijn ook bewustzijnsvormen die een sturende en beschermende rol spelen in deze chaotische fase in het bestaan van de planeet. Aardse ordenende oerkrachten hebben zich samen met de chaotische oerkrachten vrijgemaakt en spelen een begeleidende rol. Het is echter vooral het lichtwezen dat wij in het westen kennen als engel Michaël, die momenteel heel het transformatieproces in goede banen leidt.

Het virus doet zijn werk. De mensheid is geschapen zodat het coronavirus kan gedijen. Het ent zich op het rechtlijnige in onze maatschappij en automatisch ook op de rechtlijnige verbinding die wij onderhouden met de Aarde en de rest van het Universum. Het is vanzelfsprekend niet het virus zelf in haar fysische vorm, maar wel haar energie die langs deze verbinding diep de Aarde indringt. Het penetreert de Aarde.

Chaotische krachten zijn uiterst seksueel geladen. De energie van de kernexplosies in de Zon, de drakenkrachten uit de vurige buitenkern, de stuwende energie tijdens de geslachtsdaad worden allemaal gedreven door tomeloze oerkrachten.

Daarom is het kind zo bang voor de opdringerigheid van de vader.

Daarom is het zo nodig dat de vader ook zachtheid uitstraalt en geduld kan uitoefenen.

Daarom is het nodig dat de mannelijke zachtheid van de Aarde de chaotische, indringende energie van het virus begeleidt.

Het hart van de Aarde, heeft net als elk ander hart, een bescherm laag nodig. Immers, het hart is de toegang tot de ziel. De ziel is kwetsbaar, ze is kinderlijk onbevangen en ze dient beschermd te worden. Toch dient de ziel zich op een gegeven moment te uiten. Wanneer de tijd er klaar voor is zal ze de ruimte kiezen en het organisme waarin ze huist ten volle laten stralen.

Voor de Aarde is deze tijd van stralen aangebroken.

De energie van het coronavirus is heel goed in het ontmantelen van stugge beschermlagen. Ook rond het hart van de Aarde bevindt zich een stugge (ijzeren) laag. Een bescherming en tegelijk een kooi. Een constructie die haar belet om zich ten volle te uiten, een harnas om zich te verweren tegen de penetratie van vader Zon en tegen andere, niet te vatten kosmische krachten. Het is tijd om dit harnas af te leggen. De oorlog is over, de grote krachten die rond de Aarde werkzaam zijn vinden een evenwicht. De mogelijkheden zijn geschapen voor de aardse ziel om zich ten volle te uiten.

Ken je de Pokémonkaarten nog? Elk figuur heeft verschillende levels die elk op hun beurt een evolutie zijn naar steeds krachtigere personages. Wanneer de vaderfiguur zijn lineaire, rationele en doelgerichte kwaliteiten verbindt en laat samensmelten met zijn geduldige en gevoelsmatige eigenschappen dan evolueert hij naar een hoger level. Hij wordt gekroond met de meerwaarde van zijn eigen krachten. Hij wordt koning. Een vader dient sturend, fijngevoelig en beschermend te zijn. Een koning verruimt deze eigenschappen. Hij regeert, de samenwerking van zijn hart en zijn hersenen leveren hem een scherpe intuïtie op en hij beschermt niet alleen op fysiek vlak maar ook en vooral op spiritueel niveau (in het volgende level wordt de koning een god).

Ik zie hoe het ijzeren framework van de mens transparant wordt en over de sensitieve volheid van zijn bestaan schuift. Ik zie hoe zijn hersenen de werking van zijn hart bekrachtigen, hoe hij gekroond wordt met zijn verruimde eigenschappen.

Hoe de Aarde wordt gekroond. La terra incoronata.

Ik zie hoe de opgeblazen mannelijkheid in Bergamo zijn angst verbergt. Angst van het kind in zichzelf, angst om gekwetst te worden.

Alleen liefde kan dit helen.

Hoe het verder zal evolueren? Het angstveld van mens en Aarde zal in de komende maanden volledig loskomen. Het lijkt mij ergens in de VS tot uiting te komen waarna het zich zal oplossen in de ruimte. Mogelijk, maar dat hoeft niet,

kan het virus daar nog heel hevig woekeren. Momenteel is het lineaire menselijke raster rondom de Aarde sterk verzwakt, het aardoppervlak en zijn bewoners kunnen weer even ademhalen. Benieuwd of dit zo zal blijven. We hoeven zeker niet lijdzaam toe te zien. Doelgerichte activiteiten zoals competitie sport, reizen en handelen staan op een laag pitje, aan sensitieve bezigheden zoals verzorgen, helen en voeden dienen we nu automatisch meer aandacht te besteden. Een heel mooi gevolg van het verplichte afstand nemen is dat we ons vanzelf meer op gevoelsmatig vlak met elkaar verbinden. Ook vruchtbaar is het opzoeken van het “ronde” en het sensitieve in jezelf. Hierbij vraag je gewoon aan je innerlijke om dit op een of andere manier tot uiting te brengen. Zonder verplichting, alles op zijn tijd.

We blijken dan toch een uiterst kwetsbare soort te zijn. Eén virusje afkomstig van één vleermuis legt de wereld lam. De klimaatsveranderingen zullen ons in de toekomst echter nog veel sterker met onze neus op de feiten drukken. We zijn de tak waarop we zitten resoluut en met veel overgave aan het afzagen. We zijn nu eenmaal een doelgericht wezen. Maar wat deze crisis ons leert is dat we ook een voelende mens zijn. Heb moed, er wacht ons nog een mooie taak. Te midden van deze in elkaar stortende wereld mogen we het mooist mogelijke doen: liefhebben.

Haro Wijnsouw, maart 2020